

РЕШЕНИЕ

№ 5001

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Арнаудова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова

Весела Андонова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2636** по описа за **2013** година докладвано от съдия Калина Арнаудова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) срещу решение от 13.11.2012 г. постановено по н.а.х.д. № 4470 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 99-ти състав. С решението съдът е отменил наказателно постановление (НП) № 3015 от 27.01.2012 г. издадено от началник „Административно-наказателна дейност“ (АНД) в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на Н. П. Н., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100, 00 лв. за извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът излага, че районния съд неправилно е приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение, което се състои в това, че не е отразена скоростта на движение на автомобила на Н.. От събраните доказателства по категоричен начин се установява, че Н. е осъществила от

субективна и обективна страна нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП - реализирала е пътно-транспортно произшествие (ПТП) поради несъобразена скорост. Налице са обективни данни относно съществуващата пътна обстановка на посоченото място, дата и час, като в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП е дадено пълно описание на твърдяното нарушение, както и правилна правна квалификация. Моли съда да отмени решението на районния съд и да постанови решение по същество на спора, с което да потвърди НП като правилно и законосъобразно.

Ответникът - Н. П. Н. не е изразил становище по жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Счита, че обжалваното съдебно решение е неправилно и следва да бъде отменено.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

В обжалваното решение въззивният съд приел, че АУАН е съставен срещу Н., за това, че на 17.01.2012 г., около 11.30 часа в [населено място] по [улица]управлява лек автомобил „Форд-Фиеста“, с рег. [рег.номер на МПС] към [улица]и на кръстовището с [улица]поради несъобразена скорост със състоянието на пътя (мокра настилка) самокатастрофира в дом № 1, с което е нарушила чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Посочил е също, че от разпита на свидетеля В. П. П., се установява, че на мястото на реализираното ПТП пътната настилка е имала коловози от около тридесет сантиметра и била с голям наклон, както и че има щета - една плочка от дома.

За да отмени НП съдът е приел, че административнонаказателното производство е извършено при допускане на съществени процесуални нарушения, които са основание за отмяна на наказателното постановление. Отделно от това, не е установено извършването на това административно нарушение от жалбоподателя. Приел е, че в АУАН и в НП, в нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, липсва словесно описание на елементите от състава на нарушението, за което е наказан жалбоподателят. Не е конкретизирано с каква скорост се е движел водачът, какви са били атмосферните условия и условията на движение. При това положение на наказаното лице не е станало ясно кои факти наказващият орган твърди, че са се осъществили, и за какво нарушение му е наложено наказание, което е накърнило правото му на защита. Наред с това е приел, че НП е незаконсъобразно по същество, тъй като въз основа на установените по делото данни, не може да се направи обоснован извод, че наказаното лице е извършило нарушението на чл. 20, ал. 2 от ЗДП, за което е наказано по чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДП. Посочил е, че за да е налице

административно нарушение, наказващият орган следва да е направил констатации за всички характеристики на пътната обстановка и движението на автомобила, както и относно скоростта на движение на нарушителя, като тези обстоятелства в последствие следва да се установят и пред съда с оглед доказване на твърдението за нарушение. Несъобразената скорост не е факт, от който се правят съответни изводи, а предмет на изясняване и доказване. Не е установено дали жалбоподателката е съобразила скоростта си с пътната обстановка, а и данни относно скоростта, с която се е движила също липсват. Предвид изводите до които е достигнал съдът е отменил НП.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно. Макар процесуалните права на страните да не са били ограничени и нарушени, а решението да е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, въззивният съд е постановил съдебния си акт в нарушение на закона. Ето защо, касационната жалба е основателна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, като бъде потвърдено спорното НП, предвид следните съображения:

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. На основание чл. 220 от АПК настоящият състав преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от въззивния съд в обжалваното решение.

Настоящата инстанция приема, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия. Противно на посоченото от СРС, при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл. 57 от ЗАНН. Спазени са и преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН.

Незаконосъобразно въззивният съд е приел, че точното посочване на скоростта е част от фактическия състав на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и с непосочването ѝ от наказващия орган са нарушени чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Цитираната норма изисква определено поведение, което следва да имат водачите на пътни превозни средства с цел осигуряване безопасността на движението. При преценка относно осъществяване на състава на нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДП, свързано с несъобразена скорост, е от значение единствено дали водачът се е съобразил с пътната обстановка, съобразно изброените в чл. 20, ал. 2 ЗДП хипотези. Всяка скорост, която не позволява на водача да намали скоростта и да спре пътното превозно средство, създава опасност за движението и става причина за осъществяване на пътно-транспортно произшествие е „несъобразена скорост”. Управлението на автомобил с такава несъобразена скорост осъществява състава на административното нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДП. При нарушение по този текст е без значение скоростта, с която се е движил водачът. Поради това не е необходимо същата да се опише в АУАН и НП. Конкретната скорост, с която се движи автомобилът, е от значение при извършване на нарушение, свързано с превишаване на скоростта, и оттук необходимостта да се посочи скоростта на движение, за да се прецени дали същата превишава максимално допустимата за този участък.

В процесния случай, административнонаказателната отговорност на Н. е ангажирана

поради несъобразяване на избраната от нея скорост със състоянието на пътя. Очевидно неправилно избраната от нея скорост, с която да управлява пътното превозно средство, не е кореспондираща със състоянието на пътя. Н. е била длъжна да съобрази скоростта на движение на автомобила си с влиянието на този отрицателен факт и да я намали до величина, която да ѝ позволи да избегне настъпването на вредоносния резултат. Следователно, именно виновното несъобразяване на скоростта от страна на Н. с конкретното състояние на пътя е довело до реализиране на състава на административното нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Деецът сам се е поставил в невъзможност да избегне произшествието, като не е изпълнил изискването по чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Предвид фактическите установявания, направени от състава на СРС, касационната инстанция намира, че Н. безспорно е осъществила от обективна и субективна страна състава на административното нарушение, за което ѝ е повдигнато административно-наказателното обвинение и е ангажирана нейната административно-наказателна отговорност. За извършеното нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП законосъобразно ѝ е наложено административно наказание на основание чл. чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП.

Предвид изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно, като бъде потвърдено оспореното наказателно постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 13.11.2012 г. постановено по н.а.х.д. № 4470 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 3015 от 27.01.2012 г. издадено от началник „Административна-наказателна дейност“ в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Н. П. Н., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100, 00 лв. за извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 3015 от 27.01.2012 г. издадено от началник „Административна-наказателна дейност“ в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Н. П. Н., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100, 00 лв. за извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.